

syn til, om det er en god løsning. Til gengæld synes vi, at punkt 8 om, at man skal sørge for, at stillingerne opslås glidende uden for mange perioder uden opslag, er en god ting. Det samme gælder punkt 9, som er lidt af samme skuffe, hvor man prøver på at få institutionerne til at opslå stillinger og ikke gemme stillingsopslagene, til kandidaterne er færdige.

Det vil sige, vi kan sådan billedligt talt sige, at halvdelen af det er vi rimeligt positive over for, og hvad angår cirka halvdelen, stiller vi os lidt mere tvivlende med hensyn til, om det er det korrekte svar. Men alt i alt må man sige, at vi er positive over for ideen om, at man prøver at stramme op i forhold til dette her.

Vi mener selvfølgelig, som også andre har været inde på, at i sidste instans skal vi have universiteter, som har selvstyre. Men ministeren har jo også allerede nu lavet nogle ansættelsesregler, og derfor kunne man godt forestille sig, at de blev ændret med nogle af de her punkter. Vi synes sådan set, at det ville være fornuftigt, at man besluttede – måske ikke lige præcis det her, men nogle af de ting, der ligger heri, og fik det ud til en diskussion i universitetsverdenen med henblik på at få en tilbagemelding.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Rahbæk Møller.

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Der er nogle temaer, der er gået igennem i debatten. Et af dem er selvfølgelig: Hvor meget nepotisme findes der egentlig? Desværre udgiver Danmarks Statistik jo ikke en statistik over omfanget af nepotisme, så ingen af os er i stand til at svare præcist på spørgsmålet.

De af os, der har rimelig tæt kontakt til institutionerne, ved, at mange steder foregår det hæderligt og rimeligt, som det bør, men der er også eksempler på det modsatte. Men som sagt, procentomfanget er der ingen af os, der kan svare på; men det foregår i et eller andet omfang.

Jeg vil bare nævne et par eksempler her. På Landbohøjskolen blev der opslået et lektorat, og der var to, der klagede – og klagede til mig – dels selvfølgelig over, at de var uenige i den faglige bedømmelse, men hvad der især slog mig, var, at formanden for bedømmelsesudvalget var en nulforsker. Da jeg ikke kender det pågældende fagområde, er jeg ude af stand til at tage stilling til, om det var rigtigt eller forkert, at

den pågældende fik stillingen, men jeg kan konstatere, at instituttet ikke ønskede at finde den rigtige, men satte én ind, der bare skulle sørge for, at instituttets mand fik stillingen. Det er den eneste forklaring på dette.

Jeg kan nævne et andet eksempel fra Københavns Universitet. Der var seks ansøgere, fem kvinder og en mand. Manden havde én artikel i løbet af 19 år. Manden fik stillingen. Det kan ikke være rigtigt. Det kan simpelt hen ikke være rigtigt.

Jeg skal ikke blive ved at gentage eksempler, men de eksempler findes, og alle, der som sagt har tilknytning vil institutioner, vil løbe ind i dem fra tid til anden, som også flere ordførere har været inde på.

Det var én sag. En anden ting er, at nu har universiteterne selvstyre. Ifølge universitetsloven kan de selv træffe afgørelserne. Jeg blev opsøgt af en tidligere dekan, der fortalte mig, at det jo ikke er rigtigt; det er ikke sådan, at de har fuldt selvstyre. Der findes faktisk en ansættelsesbekendtgørelse, der begrænser dem. Og sammenstødet mellem de to regelsæt virker ikke.

Det, der sker, er, at det normalt vil være instituttet, der kommer med et forslag til bedømmelsesudvalget. Medmindre den pågældende dekan er fagmand, har han meget svært ved at gå ind og sige, at det er forkert sammensat. Det vil sige, at de starter, og når de så kommer med en indstilling, skal han følge den; han kan ikke gøre andet. Selv om han lugter, at der er et eller andet galt, kan han intet gøre. Han skal have meget konkret viden om det, der er galt, for at kunne gribe ind. Der er ikke selvstyre. Der er en bekendtgørelse, der ikke virker i sammenhæng med universitetsloven som helhed.

Et tredje element, som jeg godt vil trække ind, er, at vi jo forhåbentlig står over for et ret massivt antal nyansættelser, og det er ret vigtigt lige nu, at der rettes op, og at der sker noget, for hvis vi ansætter forkerte folk nu, er det meget dyrt. Alle ved, at vi skal styrke dansk forskning. Det kan gøres ved at tilføre flere penge, det skal også gøres, men det skal sandelig også helst gøres ved at øge udbyttet af de penge, vi faktisk bruger, for ellers kan flere penge være rent spild.

Jeg vil i øvrigt understrege, at det er en af ministerens partifæller, Erik Møller, der især har understreget behovet for at gøre det nu, og i modsætning til ministeren kender han til, hvad der foregår på de videregående læreanstalter.